

Nr 153.

Av herr **Ossbahr m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts förslag* angående anslag till hovrätterna.

I årets statsverksproposition (andra huvudtiteln, sid. 20—23) har föreslagits en tillfällig indragning av icke mindre än sju hovrättsrådsämbeten, nämligen fyra i Svea hovrätt, två i Göta hovrätt och ett i hovrätten över Skåne och Blekinge. Såsom säkerhetsåtgärd mot övriga hovrättsledamöters överbelastning med arbete som följd av berörda indragning skulle varje hovrätt i stället få befogenhet att anlita motsvarande antal fiskaler såsom referentfiskaler. Den sålunda föreslagna reduktionen av ledamotsantalet i hovrätterna har ock kommit till uttryck i form av nedsättningar i de olika hovrätternas anslagsposter till avlöningar till ordinarie tjänstemän, vilka nedsättningar belöpa sig till 45,840 kronor för Svea hovrätt, 21,480 kronor för Göta hovrätt och 11,220 kronor för hovrätten över Skåne och Blekinge.

Ifrågavarande förslag synes ägnat att ingiva de allvarligaste betänkligheter. Redan i den promemoria i ämnet, över vilken hovrätternas yttranden infordrades, uttalades, att, sedan i hovrätternas arbetsordningar införts bestämmelser om skyldighet för hovrätterna att inom viss tid avarbeta alla inkommande mål, det blivit en bjudande plikt för statsmakterna att tillse, att arbetskrafter till erforderligt antal städse stode till hovrätternas förfogande, så att grundligheten i målens prövning aldrig behövde eftersättas. Det anfördes vidare i nämnda promemoria, att hovrätternas organisation innefattade en viss marginal, inom vilken en utökning av tillgängliga arbetskrafter utan extra anslag kunde åvägbringas, och det tillfogades, att denna marginal icke varit för stor. De båda större hovrätterna hava ock på det bestämdaste avstyrkt varje förminskande eller försvagande av hovrätternas arbetskrafter, därvid Svea hovrätt bl. a. framhållit, att, om det överhuvud vore ett önskemål, att den dömande verksamheten upprätthölles av erfarna domare, som intoge en oberoende ställning, detta i särskild grad gällde, då arbetsuppgifterna vore så maktpåliggande, som för närvarande vore händelsen. Efter de synnerligen vägande invändningar, som av hovrätterna framställt mot de ifrågasatta indragningarna, är det ägnat att förvåna, att departementschefen funnit det ligga inom möjlighetens gräns att nu minska antalet av hovrätternas ledamöter.

Vad beträffar förslaget att hovrätterna skulle erhålla befogenhet att begagna sig av referentfiskaler till enahanda antal som de sju indragna ledamotsbefattningarna, komme en dylik anordning — fränsett de av Svea hovrätt framhållna olägenheterna ur hovrättsarbetets och rättsvårdens synpunkt — att hårt drabba de lägst avlönade befattningshavarna i hovrätterna, i det att den föreslagna anordningen komme att hava till följd, att i stället för de sju referent-

fiskalerna motsvarande antal fiskalsaspiranter finge, utan någon ökning av det ringa aspirantarvodet, inträda i vanlig fiskalstjänstgöring. Att de lågt avlönade fiskalsaspiranterna sålunda skulle nödgas utan några tilläggsarvoden tjänstgöra såsom fiskaler, måste uppenbarligen anses vara i hög grad obilligt.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte för sin del besluta, att hovrätternas anslagsposter till avlöningar till ordinarie tjänstemän skola upptagas till, utöver vad i statsverkspropositionen föreslagits, ytterligare för Svea hovrätt 45,840 kronor, för Göta hovrätt 21,480 kronor och för hovrätten över Skåne och Blekinge 11,220 kronor.

Stockholm den 21 januari 1933.

Carl Patric Ossbahr.

S. Linnér.

R. Lundquist
i Rotebro.